

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Philippi Servii E Societate Iesv Amicus Fidelis Vsque Ad
Mortem: Sive Modvs Ivvandi Moribvndos, Ægris, Sanisqve
Perinde Vtilis**

Servius, Philippe

Leodii, 1648

§. Tertivs. Quid maximè obseruændum Amico fideli.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60032)

*Quid maximè obseruandum
Amico fideli.*

Quod primò dictum oportuit, dicam modò,

*Idq̄, vnum repetens, iterumq̄, iterumq̄
monebo.*

Amicus fidelis, quocumque tandem tempore ad ægrum euocetur, moras omnes abrumpat, negotia alia, quamuis in speciem vrgentia tantisper seponat, & negotium hoc, negotium negotiorum existimet. Nouit animarum hostis quantæ vel momento vno rerum conuersiones fiant, nouit quantum boni moribundo afferat Pastoris vel alterius Sacerdotis præsentia, cuius verba (incantamentis suis omnibus potentiora) immanè quãtum perhorrescit; vt proinde mirum non sit eum, vnde vnde curarum semina accersere, morarum causas innectere, consutis dolis quamplurimos ex quouis ferro lignovè obices fabricare, quibus à morientium tabernaculis, Parochi in primis, alijque Sacerdotes arceantur.

Ex-

Expertus id est, sed cum ingenti animi sui dolore Beatus Seuerus Pastor, cuius meminit S. Gregorius Dialogorum suorum lib 1. cap. 12. qui rogatus vt moribundo præsens adesse vellet, iam mox venturum se recepit vbi negotiolum quod præ manibus erat, absoluisset. Substitit ergo tantisper dum vineæ suæ palmites qui pauci supererant, resecurisset; id enim operis illi tum præ manibus erat. Sed heu!

Suffocant parua commoda magna mora.

Ante mors ægro vitam, quàm ille vitam, siue vitis suæ palmites amputauit: documento futura sanctis etiam Sacerdotibus, periculolum esse, in hoc animarum negotio tergiuersari. Venit interim Beatus Pastor, qui vbi hominem expirasse vidit, propius nihil factum est quàm vt & ipse cum illo expiraret. Ergo miserum se inclamare, vineam suam vt curaret, Domini vineam neglexisse, tarditatem suam incusare, eique tam acerbæ mortis causam adscribere, imò verò morte crudeliorem se fuisse: illam, corpus; se verò, animam

animam

12 AMICI FIDELIS

mam peremisse. Precibus denique, lacrymis singultibusque obtestari, hanc ut sibi noxam remittat Deus, eamque nolit defuncto fraudi esse. Hæc ille, funeri affusus tam mæsto, tam lugubri carmine ingeminabat, ut eius, mortales, immortalesque caperet miseratio: Deus ipse, cui *proprium est misereri semper & parcere*, seruo suo indigentiam hanc condonauit; & ne tam graui affecto animo mæroris næuus vllus resideret, eum qui viuere desierat, in Amici fidelis gratiam, ad vitam reuocauit. Quid hic illi (exclamat Anonymus Monacensis) quos morituri non è vinea, sed vini taberna vocant, & sæpè, heu! frustra vocant, qui tamen ab inferis reuocare animos non possunt, sequi possunt? Hinc interim, discat Amicus fidelis, moribundorum causis non indormire, aut ad eos non oscitanter accedere: quemcumque periclitari de vita, vel solo tumore acciperit, non expectet vsque dum aduocetur, vltro ipse ad amicum nec inuitatus aduolet.

Monebat olim Democritus, ad nuptias

etiam celebresque alios conuiuiorum, vel ludorum apparatus, amicum inuitatum ire debere; ad exequias verò, ad morbos lugubresque & infortunatos rerum euentus debere eundem etiam non inuitatum properare. An non id Christianis potius quàm Ethnicis faciendum?

Imitetur Amicus fidelis, eum qui ex vero fidelis Amici nomen sibi vindicare potest, & de cuius fideli & constanti amicitia præclarum illud extat testimonium. *Cum dilexisset suos, in finem dilexit eos.* Vocatus ille ad Centurionis seruulum nihil cunctatus: *Veniam, inquit, & curabo eum.*

Ioann.

13.

Math.

8.

Dicat aliquis: diligebat Lazarum Iesus, testantur id per breues illæ quidem, sed amoris plenissimæ litteræ: *Domine ecce quem amas infirmatur.* Quid, quod eius gratia lacrymatus est IESVS, & ita lacrymatus, vt circumstantes dicerent admirabundi: *Ecce quomodo amabat eum!* quid tum postea? Et tamen admonitus de eius infirma valetudine, remansit nihilominus in eodem loco duobus diebus priusquam ad

Ioann.

11.

14 AMICI FIDELIS

ad eum adiret. Frustra es mihi Amice, si tarditati tuæ futilem hanc excusationis telam prætexueris, quasi verò non potuerit Christus absens peræque atque præsens Lazaro opitulari: Sciebat ille, quod clā te est, quid ad suam Patrisque gloriam conduceret magis. Quando vitæ mortisque clauēs habebis sicut ille; quando moribundum, si fors ante moriatur quàm tu adueneris, ad vitam arbitrato tuo suscitare poteris, per me licet, quamdiu voles, remorare.

Paraphrasi huic non parum luminis afferet quod narraturus sum, & est tam recens, vt vel idè qui narrandi potestatem fecit, nominandis personis abstinendum censuerit.

Cùm, non ita pridem, secundùm mensam, ex more nostræ Societatis, in locum pijs colloctionibus & honestæ animorum relaxationi destinatū, Patres frequentes conuenissent, sermoque casu incidisset de fructu qui ex ægrorum visitationibus proueniret; P. Prouincialis qui vnà præsens aderat, casum in consilium vertit, vtque omnes

nes ad operis (quod tam Deo gra-
tum, tam salutare proximo nouerat)
animaret, rem in medium attulit, quæ
non potest non stimulos addere etiam
sponte currentibus. Vnus, inquit, è Pa-
tribus nostris recens obiit, vobis non
ignotus, qui alteri, quocum peculiaris
quædam amicitia (quatenus cautio re-
ligiosa patiebatur) caritatis glutino
coaluerat; & vt firmaretur magis, ita
inter ambos cõuenerat, vt ei qui prior
obiisset, præter solita Religionis no-
stræ suffragia, orationum sacrificio-
rumq; pensum aliquod superstes per-
solueret: quod dum facit, ecce tibi se-
mel, iterum ac tertio apparet, modo
modestè ambulans meditabundo si-
milis, modo aggeniculatus similis o-
ranti. Rogat socius quo modo tan-
dem cum illo agatur; respõdet se pro-
pediem id enunciaturum: nec mora
longa intercesserat, cum iterum adest,
rogatusque iterum ecquid sibi hacte-
nus ad felicitatem abfuisset; vnum, ait,
sed quod erat instar omnium; nempe
iucundam domus cœlestis (quam iam
iam aditurus sum) possessionem. Po-
stulatus

stulatus vbinam locorum hæfisset ha-
 stenus; respondit se maiorem partem
 temporis degisse vbi nullus doloris
 sensus, nec vlla pœnæ acerbitas, nisi
 eius quam Theologi pœnam damni
 vocitant, quæ animis separatis à cor-
 pore longè grauissima accidit, ob di-
 uinæ visionis, ad quam anhelant, sub-
 tractionem. At, cur amabo, Domi-
 nus Deus diuini vultus sui copiã huic
 famulo suo ad tempus denegauit?

Arrigite aures, animosque aduertite,
 ô vos omnes quibus inuisendi æ-
 gros, siue ex officio, siue ex animarum
 zelo munus incumbit. Causa, inquit,
 quamobrem resolutis corporis carce-
 re, locisque lustralibus superatis, ani-
 mus absque mora ad Deum suum non
 euolauerit, hæc est, quod in inuisendis
 iuuandisque moribundis, dum vita si-
 nebat, tardior fuerim ac negligentior;
 quam tarditatem ac negligentiam vt
 expiarem, iussit Deus me hic resistere,
 quorsum? eo fine vt vbiuis gentium
 ac locorum, animam agentibus præsto
 essem, eosque, in morem Angeli tute-
 laris, quâ precibus, quâ monitionibus
 inter-

internis, salutaribusq; inspirationibus
 adiuuarem, & sic, quod uiuus negle-
 xeram, mortuus refarcirem. Velim
 autem scias, mihi vni non esse hoc sin-
 gulare: sunt, non modò ex nostro, sed
 etiam ex alijs ordinibus benè multi,
 qui etiamnùm indiligentiam suam in-
 visendis solandisque moribundis si-
 mili modo expiant. His dictis, socium
 valere iussit, & in cælum tandem, læ-
 tus euolauit.

Quid hîc primum mirer? locine,
 an expiationis nouitatem? locum esse
 aliquem pœnæ omnis ac cruciatus ex-
 pertem, vbi liberæ corporibus animæ
 ideò attinerentur quod Dei sui visio-
 nem beatificam remissè nimis deside-
 rassent; cùm ex S. Brigittæ reuelatio-
 nibus Concilio Constantiensi proba-
 tis; tum ex Gregorij magni, Bedæ Ve-
 nerabilis, aliorumque Doctorum mo-
 numentis, inaudieram; nec difficulter
 adducebar vt crederem, eorumque ra-
 tionibus assentirer: est enim animi
 nimis remissi iudicium non paruum,
 non amare medullitus, flagrantissi-
 misque desiderijs ad eum non anhelare

B

re

18 AMICI FIDELIS

re qui sponsæ testimonio *totus est desiderabilis*, vel, vt habet alia versio, *totum desideria*. Illud verò, mirum magis consimili pœna multari eum, qui moribundis obsequium, atque illum quæ Deo suo amoris debitum non persoluit. Voluit nempe Dominus Deus vt, vel ex hoc præiudicio conijceremus quanta caritate, non modò se, sed & proximum nostrum prosequi deberemus, cuius neglectum pari, vt ita dicam, animaduersione castigat.

Attendant hîc qui non tantum caritatis, sed & iustitiæ lege moribundi obligantur: nam si bonis alioqui Sacerdotibus ac Religiosis, ideò cœlum ad tempus clauditur quod in hoc caritatis munere remissiores fuerint; nonne meritò verendum est, ne hi (si officio suo defuerint) cœlo penitùs excludantur?

§. QUARTVS.

Amicorum fidelium par nobile.

Amici fidelis numeros omnes, ad amissim callebat, atque adeò explebat S. Ignatius, Societatis IESV Patrens